

פרשת במדבר

העלון יוצא במהדורה מקוונת בלבד. מי שיכול להפיץ - יבורך!

כך עשה כל נשיא ונשיא.

לבסוף מנו את מנין הפתקאות בכל תיבה וידעו כמה מונה כל שבט ושבט. כך עשו נשיאי כל השבטים, אולם נשיא שבט נפתלי לא היה צריך לעשות כן משום שלאחר ססימו כל הנשיאים ליטול את הפתקים עם שמות בני שבטם, ממילא נותרו בתיבה הגדולה הפתקים עם שמותיהם של בני שבט נפתלי. לכן בכל השבטים נכתב: "לבני" כיון שהיו אומרים: "פתק זה שייך לבני שבט זה"... אולם מאחר ונשיא שבט נפתלי לא ברר פתקים אלא נטל את מה שנותר מברירת האחרים, נאמר בשבט זה: "בני נפתלי". (וקראת לשבת עונג)

"וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת אֶהְרֹן וּמִשֵּׁה בְּיָוִם דְּבַר ה'... בְּהַר סִינַי" (ג, א).

מפרש רש"י: ואינו מזכיר אלא בני אהרון, ונקראו 'תולדות משה' לפי שלימדן תורה, מלמד שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב אלא ילדו'.
הגאון רבי מאיר מרגליות זצ"ל, רבה של אוסטררה, עוד בימי ילדותו נתפרסם לעליו. ומספרים, שהוא התחיל ללמוד גמרא בהיותו ילד כבן חמש שנים, המלמד התחיל ללמדו את המשנה (בבא מציעא לג.) 'אבדתו אבידת אביו - אבדתו קודמת. אבדת אביו ואבידת רבו - של רבו קודמת, שאביו הביאו לעולם הזה, ורבו שלימדו תורה מביאו לחיי העולם הבא'.

אותו שבוע, היה פרשת 'במדבר', ובערב שבת חזר המלמד איתו על כל פרשת השבוע עם פירוש רש"י.

ביום שבת קודש, לאחר התפילה הזמין הרב דמתא לביתו את חשובי העיר יאזלוויץ, כדי לשמוח איתם בשמחת התחלת הגמרא של בנו הקטן. וכמונה בימים אלו, העמידו את הילד על השולחן, והוא התחיל לומר בעל פה את דברי המשנה בב"מ הג"ל, בהסברה ובהטעמה מיוחדת. פתאום שקע הילד בהרהורים, וכאשר שאלו אביו להגיד לו במה הוא מהרהר, השיב לו הילד בתמימות: כשחזרתי עכשיו על דברי המשנה, נתקשו לי דברי רש"י בפרשת שבוע על הפסוק 'ואלה תולדות אהרון ומשה', וברש"י: ואינו מזכיר אלא בני אהרון, ונקראו תולדות משה לפי שלימדן תורה, מלמד שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו'.

והלא - המשיך הילד - לפי המשנה שחזרתי עליה עכשיו נראה, כי יפה כח המלמד מכח האב, כיון שהאב מביא את בנו רק לחיי העולם הזה, ואילו המלמד מביא את הילד לחיי העולם הבא, ואיך א"כ כותב רש"י כי המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו, בשעה שמעלת המלמד גדולה הרבה יותר ממעלת האב? כל הנאספים התפלאו והשתוממו על חריפות שכלו של הילד. והנה, פנה אליו אביו הרב ואמר לו: 'מאירל', יפה שאלת בני, עתה תנסה בעצמך למצוא איזה תירוץ לתמתהך זו'.

הילד קימט את מצחו, הרהר שעה קלה, והנה קרנו פניו, וענה: 'אני חושב, כי כוונת רש"י היא אחרת מכפי שלימדני רבי, ולדעתי כך הכוונה: 'המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב', מי שמלמד את בן חברו תורה, הכתוב מעלה ומרומם אותו יותר מ'כאילו ילדו' הוא בעצמו, כי המלמד עומד למעלה מן האב! (במשנת רש"י)

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת" (ג, ב).

סיפר המשגיח של ישיבת "נחלת הלוויים" בחיפה, הגה"צ רבי אורי וייסבלום:

בחיפה היה מוהל חרדי ידוע, בשם ד"ר פלורסהיים ז"ל, שבמשך עשרות שנים מל את מרבית ילדי חיפה.

יום אחד הגיע יהודי אל המוהל, וביקש ממנו למול את בנו. המוהל הסכים ברצון. אבי הבן לא היה שומר-מצוות, ובכל זאת הגיע עוד לפני הברית למוהל, ואמר לו שהוא מתכנן לתת לו את השם 'נמרוד', ושאל האם זה שם נאה...

ד"ר פלורסהיים, בשומעו זאת, נחרד אל לבו והפנה את היהודי לאבי, הגאון רבי יעקב יצחק וייסבלום זצ"ל, ואמר לו שכדאי לו לגשת אליו ולהפנות אליו את השאלה.

אבי הבן עשה כפי שיעץ לו המוהל, והגיע לביתו של הגר"י זצ"ל. כששמע הרב את השאלה, שאל את האבא: "יש לך כלב?"

כשהשיב אבי הבן בחיוב, אמר לו הרב וייסבלום: "אם כן, תן לכלב את השם הזה, ולבנך תבחר שם אחר..." (ברכי נפשי)

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִי לְצִאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְאֶמֶר" (א, א).

על הפסוק: "אל מול פני המורה יאירו שבעת הגרות" האמור בפרשת 'בהעלותך' (לקמן ת. ב), אומר המדרש: "זה שאמר הכתוב: 'פתח דבריך יאיר' (תהלים קיט, קל), ואתיא כמאן דאמר י"ז טפחים היה גובהה של המנורה. ותמוה הוא!

וביאר ביאור נפלא עד מאד בספר 'דברי נועם': נראה לבאר, מדרש זה באופן נפלא, כי הנה המנורה היתה עשויה שבעה קנים, אחד עשר כפתורים, תשעה פרחים, עשרים ושניים גביעים, ובנוגע לגובהה מחלוקת היא האם גובהה היה שבעה עשר טפחים או שמונה עשר טפחים (ע' מנחות כט:). והנה, מספרים אלו תואמים בדיוק לפסוק הראשון שבכל חומש:

בפסוק 'בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ', יש בו שבע תיבות כנגד שבעה קנים.

'ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו' - כנגד אחד עשר כפתורים.

'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר' - כנגד תשעה קנים.

'אלה הדברים אשר דיבר משה בעבר הירדן, במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן וחצרות ודי זהב' - כנגד עשרים ושניים גביעים.

ו-'וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר' - כנגד שבעה עשר טפחים של גובה המנורה.

והן דברי המדרש: 'פתח דבריך יאיר' - פתחו ותחילתו של כל חומש ירמוז על המנורה המאירה, אך זאת רק כמאן דאמר י"ז טפחים היה גובהה של המנורה, כי רק לדעה זו יתאים הפסוק הראשון של חומש במדבר.

(להתעדן באהבתך)

"שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם" (א, ב).

כתב בספר 'מנחת יהודה' לבאר פסוק זה, שהקב"ה אומר: שאו את ראשיכם בגאווה! "שאו את ראש כל עדת בני ישראל", והטעם "למשפחותם לבית אבותם" - כיון ששמרו על טהרת היחוס!

נראה להאיר בזה דבר נפלא: מבואר בגמרא (דף לא:): "עזרא תיקן להם לישראל שיהיו קורין קללות שבתורת כהנים קודם עצרת [חג השבועות]... כדי שתכלה השנה וקללותיה", מפני ש"עצרת נמי ראש השנה היא, דתנו ובעצרת על פירות האילן". והוסיפו התוס' (ד"ה קללות): "ומטעם זה אנו קורין 'במדבר סיני' קודם עצרת, כדי שלא להסמיך הקללות שב'בחוקותי' לעצרת".

ולכאורה, דבריהם מעט תמוהים שכן מה בכך אם פרשת 'בחוקותי' היתה נקראת קודם העצרת וסמוכה לה, וכי הסמיכות תגרום קללה לחג?

על כן נראה להציע ביאור נוסף, והוא ע"פ דברי המדרש 'ילקוט' במדבר (תרפד): "בשעה שקבלו ישראל את התורה נתקנו אומות העולם בהן: מה ראו להתקרב יותר מן האומות? סתם פיהן הקב"ה, אמר להן: הביאו לי ספר יוחסין שלכם - שנאמר 'הבו לה' משפחות עמים', כשם שבניי מביאין - 'יתילדו על משפחותם!' לכן מנאם... 'אשר צוה ה' את משה בהר סיני', ואחר כך 'וידבר ה' במדבר סיני' שאו את ראש כל עדת בני ישראל' שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהם".

עתה מבואר היטב מדוע נסמכה קריאת פרשת 'במדבר' - פרשת היוחסין - לחג השבועות, כדי שתהיה בידו תשובה ניצחת לאומות העולם כאשר אנו באים לקבל את התורה מחדש, ובבואנו לקבל את התורה יהיה ספר היוחסין שלנו בידנו! (יהלק שלל)

"בְּנֵי נַפְתָּלִי תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם" (א, מב).

בכל השבטים נכתב "לבני", כגון "לבני ראובן", "לבני שמעון", ורק אצל שבט נפתלי נכתב "בני נפתלי", מדוע?

הגאון רבי נפתלי צבי יהודה ברלין, הצי"ב, מביא בספרו 'העמק דבר' את ששמוע מחותנו הגאון רבי איצ'לה מוואלוז'ין - בשם האר"י ז"ל שאמר, שמנין בני ישראל היה באופן שבתחילה היו בני ישראל נותנים פתקאות עם שמותיהם בתוך תיבה גדולה. לאחר מכן היה בא נשיא כל שבט עם תיבה משלו, והיה בורר את הפתקאות, כאשר מצא שם של אחד מבני שבטו היה נותן את הפתק לתוך התיבה שלו.

משתעמם בבית?
זה הזמן ללמוד בבית!
ש"ס, טור שו"ע, רמב"ם וכי - במחירים הזולים בארץ (לסטים בלבד). מתחרה בכל הצעות מחיר. משלוחים לכל הארץ.
052-7176882

(תרתו משמע...) אך מצד שני, הוא 'לא נוהג' לתמוך בבני תורה...
לאחר רגעים ארוכים של מחשבה, החליט לתת לאברך את כל הסכום לו הוא זקוק. ההחלטה לא היתה קלה, אך הוא מצא את עצמו שואל במהירות את האברך המופתע: "בכמה מסתכמות כל הוצאות החתונה?"

עכשיו היה תורו של האברך לחשוב. "מאתיים אלף שקל", השיב לאחר מחשבה ארוכה. לתדהמתו של האברך, הוציא חיים פנקס שיקים מכיס חליפתו ורשם עליו סכום של 55,000 דולר. הוא מגיש אותו לאברך שעמד בהלם. לאחר דקה התעשת האברך מהפתעתו העוצמתית והחל מברך את חיים בכל הברכות שכתובות בתורה, כשהוא מרוגש ושמוח כולו.

כשסיים, שאל את חיים למעשיו הוא כאן, ועל מה ראה לתרום לו כך את כל הסכום במלואו. זרם הדמעות נפרץ שוב, וחיים התחיל לספר לו על העושר שה' בירכו, ואת סיפורו של בתו, שחולה במחלה הנדירה, ולא מוצאת את זיווגה כבר שנים ארוכות.

האברך הרגיע אותו, ובירך אותו. "מי יודע, אולי בזכות החסד הכביר שגמלת עימנו תמצא בתך את הבחור המתאים בקרוב".

חיים ענה 'אמן' נרגשת מעמקי ליבו, והם נפרדו בהחלפת מספרי טלפונים הדדית, כשהאברך מוסיף כל הזמן לברך אותו ולהודות לו על עזרתו הרבה. "אם ימצא בחור מתאים, אתקשר אליך", הבטיח.

מהכותל המערבי, פנה האברך לבנק בו התנהלו חשבונותיו. גם לבנק הזה הוא חייב כסף... הוא ניגש לפקיד הבנק, שהיה חרדי, והגיש לו את השיק.

הפקיד ראה את הסכום, וקריאת הפתעה נשמעה מפיו. "אתה??? את הסכום הזה? מנין לך כל זאת?" הוא המשיך - "הרי כל הזמן אתה מגלגל חובות, ולכל היותר מפקיד שיקים של כמה מאות שקלים", הפקיד עוד לא נרגע והוסיף בלחישת "שלפעמים גם חוזרים..."

"תרגע, שמוליק", אמר לו האברך, "בא תשמע את הסיפור שמסתתר מאחורי שיק זה". הפקיד עשה אוזנו כאפרכסת, והאברך החל לספר לו את כל הסיפור בהתרגשות, על המצוקה הכספית שלו, על חיים רימר ועל בתו המחפשת שידוך.

כשסיים, קפץ הפקיד ממקומו כנשוכ נחש. "אתה לא תאמין, יש לי אח, שבנו חולה בדיוק במחלה הזו!!! הוא בחור ישיבה שלומד כאן בירושלים. אחי סיפר לי לפני כמה חודשים שבנו מחפש שידוך, אך הוא לא יכול להתחתן אא"כ ימצא בת ישראל שחולתה גם היא במחלה זו!"

הפקיד מיהר להתקשר לאחיו, ולברר את שם המחלה. התברר שהוא זהה, ושבטו של חיים רימר - ואחינו, חולים באותה מחלה חשוכת מרפא.

הטלפון הבא היה לחיים רימר, ששהה באותו זמן בחדרו שבמלון. הוא הגיע לבנק בתוך רבע שעה.

בתוך שלושה שבועות נשברה שם צלחת, לשמחת כל הצדדים...

לו ויצא מהמלון בשנית בכדי לעצור מונית כותל המערבי, שריד בית מקדשינו. לאחר נסיעה קצרה הוא כבר היה שם, פוסע מעדנות לכיוון הכותל. היה זה בשעות אחר הצהריים של ימות הקיץ, ורוח ירושלמית קלילה נשבה ובידרה את שולי חליפתו. הוא נטל ספר תהלים והתיישב על אחת הכיסאות הפנויים ברחבה, מתכוון לפתוח בתפילה ותחנונים עבור בתו יקירתו, שרק למענה עזב את עסקיו המסופעים והגיע הנה. הבעיה היתה, שהוא חש לפתע כאילו ליבו בל עימו. כל הרגשות נחסמו, הדמעות יבשו, וכאילו לא הגיע במיוחד כדי להתפלל על בתו מעוכבת השידוך אלא להסתכל על האבנים העתיקות והיונים הלבנות. לא היה לו חשק אפילו לפתוח את ספר התהלים.

הוא סוקר את האזור סביבו בייאוש, כשתחושה קריה ומזורה מזדחלת לליבו. כמרחק כמה מטרים ממנו הוא מבחין באברך שעומד וקורא תהלים בהתרגשות רבה, כשדמעותיו מרטיבות את חליפתו. מדי פעם הוא מוציא ממחטה ומקנה את דמעותיו הזולגות, ללא הועיל. נראה שצרה קשה מתרחשת עליו.

חיים רימר מביט בו במשך דקות אחדות, אך האברך לא שם לב וממשיך להתפלל ביבבות חרישיות. לאחר דקות ארוכות נצנח, כשמיועדו חושב לעצמו: "מה איתי? למה אני לא מתפלל ככה? הרי הגעתי לכאן ממרחקים להתפלל על בתי בפרט. לא עת חלומות עכשיו!" הוא חש לפתע גל של התעוררות עובר עליו, והחל עד מהרה לקרוא תהלים ברגש, כשמעיניו החלו לנשור דמעות של צער נוקב שהרטיבו את ספר התהלים.

הוא קרא וקרא ללא הפסקה, ולאחר כשעה של קריאת תהלים, עצר והסתכל שוב על האברך סמוק הלחיים, שהמשיך להתפלל בבכיות. הוא החליט ש-'עד כאן. אני ניגש אליו ושואל מה קרה'.

וממחשבה למעשה. הוא פנה לאברך ושאל אותו: "סליחה שאני מפריע, אבל... פשוט אני נמצא כאן כבר למעלה משעה ורואה אותך קורא תהלים בדמעות ובבכיות... נראה שהמצב חמור... אולי אני יכול לעזור במשהו?"

האברך הביט בו בעיניים אדומות ואמר: "תזכו למצווה, אבל אני לא חושב שיש באפשרותכם לעזור, אין לכם מה לדאוג..."

רק לאחר הפצרות מרובות ניאות האברך לספר לו. "תשמע, יש לי בת שבאה בקשרי שידוכין עם בחור מופלג בתורה, ירא שמים ובעל מידות, שלומד בהתמדה רבה. הבעיה היא אחת: אין לי כסף להוצאות החתונה, לנדוניה, לאולם ובעצם לכלום. וזאת מלבד החובות היום-יומיים המעיקים על זה שנים. אי

לכך, חשתי העמוק הוא שהשידוך עומד להתבטל, לצערנו הרב. אמרתי לעצמי, אבוא לכאן ואתפלל לפני הממציא יש מאין, שישלח לי את עזרתו".

חיים רימר שמע זאת, וליבו נכמר בקרבו. הוא נקלע לסערת רגשות. מצד אחד, האברך כל כך ריגש אותו בתפילתו, בזכותו הוא התעורר להתפלל על בתו שלו, ונראה עליו שמלבד לימוד התורה אין לו בעולמו כלום

למערכת העלון הגיע סיפור מופלא על השגחה פרטית, שהתרחש ממש בשנים האחרונות. הסיפור כולו אמיתי והוא סופר למערכת העלון ע"י אחד מגדולי ראשי הישיבות בירושלים (המעדיף להישאר בעילום שם), תלמיד חכם עצום לכשעצמו, שלכבוד ייחשב לנו הזמן היקר שהקדיש לנו בכדי לספר את הסיפור. כאן עם המקום להודות לו על כך. והנה הסיפור:

בארצות הברית ישנו יהודי חרדי בשם חיים רימר (שם בדוי), איש עסקים חובקי עולם. ברוך ה', פרנסתו היתה מצויה בריוות. דא עקא, שהוא לא מוכן היה לתרום אפי' שקל אחד למסודות הרבצת תורה - כוללים וישיבות. לארגוני רפואה, גמחים וכד' תרם בשמחה, אך לבני תורה, השוקדים על תלמודם יומם וליל - סירב בנחרצות, והשיב ריקם את פני כל המושלחים למיניהם.

"שילכו לעבוד, טען, כמו שאני עבדתי והשגתי את כספי בעמל ויושר, יכולים גם הם לנהוג כמוני. מדוע שלא יעשו זאת?".

היו שניסו להסביר לו את טעותו, לסבר את אוזנו בגודל חשיבותם של לומדי התורה - אך נחלו כישלון. הם נתקלו בחומה אטומה כברזל, שלא היתה מוכנה להישרב בפני שום טענה. הוא לא היה קמצן, אך לתרום ללומדי התורה - סירב בכל בתוקף. עד מהרה, ידעו כל ראשי הישיבות והכוללים, המכתתים את רגליהם בנכר על מנת להשיג כסף ללומדי התורה, שאצלו אין להם מה לחפש.

בת היתה לו, לאותו חיים רימר הזה, כשרה וצנועה. לרוע מזלה, היא היתה חולה במחלה נדירה שאחת ההשלכות שלה היא שלבת אין אפשרות להתחתן עם כל אחד אלא רק עם אדם החולף ג"כ באותה מחלה. את טובי הרפואה הועיק אביה נלסות למצוא לה מזון, ללא הצלחה יתירה.

כשהגיעה בתו לפרקה, פנו הוריה למיטב השדכנים באמריקה ומחוצה לה בבקשה למצוא לה שידוך העונה על הדרישה הנדירה. אולם חולפים הימים, ועוברים גם שבועות וחודשים, והטלפון בבית נותר דומם. אומנם תשורה אלה הבטיח חיים הלז לשדכן שישדך לבתו את זיווגה, נואם טענו השדכנים שוב ושוב, ואף צדקו: מתוך עשרות אלפי הבחורים החרדיים בני גילה של בתך, הסיכוי הוא אפסי למצוא בחור החולה ג"כ במחלה נדירה זו!

וכך נוקפות להן השנים, חברותיה של הבת האומללה כבר נשאיות באושר וחובקות ילדים, ושידוך עבורה - אין. בצר להם, החליט אביה לטוס לארץ הקודש ולהפליג תחינה במקום ממנו לא זהה שכונה מעולם, וכותל המערבי.

הוא הזמין כריס טיסה, ונסע לבדו לארץ הקודש. אשתו העדיפה להישאר בארה"ב עקב עבודתה. הטיסה עברה בשלום, והוא נחת בארץ. בצאתו מהשדה תעופה עלה על המונית הראשונה שנקרתה בדרכו, לכוון "רמדה רנסנס" אחד המלונות היוקרתיים בירושלים.

עם הגעתו למלון, מיד שם את חפציו בחדר שהוקצה

פינה לשבת בענייני הלכה ואגדה

האם הדגים היו במתן-תורה?

חידוש גדול כתב הר"ן במסכת שבת (דף קה). 'מר בריה דרבינא שאל את רב נחמן בר יצחק מהו לכתוב תפילין על גבי עור של דג טהור. אמר לו: אם יבוא אליהו ויאמר אם פסקה זוהמה מהם או לא', ומפרש שם הר"ן בפירוש השני (שהו הפירוש נכון בעיני): "והנכון, כשבא נחש על חוה הטיל זוהמה עליה ועל כל בריות שבעולם, וישראל שעמדו על הר סיני נפסקה מהן זוהמה, וכן מכל הבריות שהיו בשעת מתן תורה, חוץ מדגים שלא היו שם, ולכן צריכים אנו שאליהו יגלה לנו אי פסקה מהן הזוהמה".

והשפת אמת (שם), לאחר שהביא דברי הר"ן כתב "ודאי כך היתה קבלה בידו, דכולם עמדו שם וזלת דגים שאינם יכולים לזוז מן המים ליבשה". וע"ש.

ובספר 'אוצרות התורה' - שבועות, לגאון רבי אליהו חיים כהן שליט"א כתב לבאר לפי זה, תופעה מוזרה שרואים אצל הדגים, טבע משונה מכל שאר הבעלי

משולחנו של העורך

חיים. כל החיות הטורפות, הגם שבטבעם הם שונאים זולתם ונלחמים זה בזה, מכל מקום אינם אוכלים רק מין אחר ולא את מינו - האריה אוכל את הזאב, והזאב את הכבש וכו', אבל הזאב לא יאכל זאב אפילו יהיה קטן ממנו, וכן האריה לא יאכל אריה אף שחלש ממנו. אך בדגים אינו כן, אלא הגדול בולע את הקטן הגם שהוא מינו, ובגמרא כבר אמרו זאת (ע"ז ד). "מה דגים שבים כל הגדול מחברו בולע את חבירו, אף בני אדם אלמלא מוראה של מלכות וכו' ". אמנם, לא ביארה הגמ' מה הטעם שהדגים שונים מכל הנבראים בעולם?

ונראה לומר, כיון שכל החיות והבהמות כולם היו במעמד הר סיני ושמעו את נתינת התורה, ופסקה זוהמתן, דבר זה השפיע עליהם להיות זכים ועדינים יותר, ולכן אף כי טורפים הם את שאינם מינים, אבל את מינם לא טורפים, כי מעמד הר סיני זיכר אותם ואינם אכזרים עד כדי כך, אבל הדגים שלא השתתפו במתן-תורה, נשאר אצלם הטבע הרע הזה לטרוף אף את מינם.

העלון מוקדש להצלחת בול"ג ישי בן אילה, רחמים בן מוניה, עידן וליף בני מרים, משפ' מנצור וכל התורמים והמסייעים בהצעה. יהודה בן מרגו, משפ' מאיר. אליהו בן אילה, אלעזר רפאל בן ברכה בכל העניינים

לדפוס איתמר שריה בן עדין, ראובן בן שרה, הראל עמישי בן אורה אביגיל, נסים בן חיים, מוניה בת מרין נמני, אביעד מאיר יהודה בן עדין, אברהם בן מזל בתושח"י

לזיווג הגון שרה בת אילה, רבקה בת דבורה

לעילוי נשמת דניאל הכמת בן דוד, אליהו בן חנה יונה, הרה"צ אליעזר בן מנוור זצוק"ל, שושנה פורן בת טאוס, יעל בת רבקה, חנה יונה בת רומיה, פרבין נמני בת עוסיגאן, שולמית חווה בת הר"ר רפאל ז"ל, שושנה רוז בת שלום, דני בן מריר.